

νας άνεσπέρως τοῖς ἐν τῇ ζοφώδει σκοτίᾳ κυμαινόμενοις καὶ ὁμολογουμένοις διψῶσι τῶν πατρίων γραμμάτων δι' ὧν ἀναμφιλέκτως θὰ ἀναχθῶμεν εἰς τὸ περίβλητον ἐκεῖνο σημεῖον τῆς πατρώας ἡμῶν εὐκλείας· οὐχ' ἥττονος τιμῆς ἁξίός ἐστι τῆς Ἑθνικῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ὁ πάνυ φιλοτίμως ἀναλαβὼν πᾶσαν πρὸς τοῦτο σχετικὴν δαπάνην ἀνερχομένην ἐτησίως εἰς 150 Λ. Σ. οἷος ὁ μουσατραφῆς καὶ φιλογενέστατος κύριος Θ. Μαυρογορδάτος.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Περιοδικὸν τῆς ἐν Ἀθήναις Φαρμακευτικῆς Ἑταιρίας, κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον ἐπιμελείει τῶν κκ. Κ. Π. Βρατίμου, Π. Ἀγγελοπούλου, Δ. Βαρούχα, Γ. Κατζίκη, ἐκ σελ. 32 σχημ. 8ον. Χαιρετίζοντες τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπιστημονικοῦ τούτου τῶν παρ' ἡμῖν χειμικοφαρμακῶν συγγράμματος οὐτινος ἡ ἔλλειψις μετὰ τὰς τελευταίας μάλιστα τῆς ἐπιστήμης προόδους ἐγένετο λίαν ἐπαισθητὴ καὶ τοῦ ὁποίου τὴν χρησιμότητα ἐπικροτήσαντες οἱ κορυφαῖοι τῶν Ἡμετέρων ἐπιστημόνων εὐχαρίστως προσήνεγκον τὴν πεφωτισμένην καὶ πολύτιμον αὐτῶν συνεργασίαν ὡς ἐκ τῶν ἀμέσως κατωτέρω ἀναγραφομένων περιεχομένων τοῦ πρώτου ἐκδοθέντος τεύχους τοῦ ἐν λόγῳ συγγράμματος, συγχαίρομεν εἰλικρινῶς τοὺς ἀναλαβόντας τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐν γένει τὴν περὶ τὴν ἐκδοσιν τῆς προόδου τοῦ ἔργου ἐπίβλεψιν, καὶ ἀδιστακτικῶς πεποιθήμεν δι, οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες ἐπιστήμονες θέλουσι καταβάλλει πᾶσαν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν συνδρομὴν συντελοῦσαν εἰς τὴν ὑποστήριξιν καὶ τὴν πρόοδον αὐτοῦ.

Περιεχόμενα τοῦ Α'. τεύχους εἰσὶ τὰ ἐπόμενα. Προλεγόμενα τῆς ἐπὶ τοῦ Περιοδικοῦ Ἐπιτροπῆς. Περὶ τῆς δοκιμασίας Θεϊκῆς κινήσεως ὑπὸ Α. Κ. Χρηστομάνου.

Περὶ Ὑσχυάμου ὑπὸ τοῦ Δρος Δ. Χελιδράτχ.

Περὶ τῆς διὰ Θεϊκοῦ βαρίου νοθείας τοῦ κρόκου ὑπὸ Γ. Ζαβιτσάνου.

Περὶ τοῦ χρώματος τοῦ ἐλαίου τοῦ λευκοκένδρου ὑπὸ Ε. Λάνδερερ.

Περὶ Ἀνιχνεύσεως τοῦ ἐν τοῖς Οὖροις Ζακχάρου διὰ τοῦ χρωμακοῦ καλίου ὑπὸ Ε. Λάνδερερ.

Περὶ βάρους τῶν Σταγόνων καὶ πίναξ τοῦ βάρους τῶν σταγόνων φαρμάκων τινων, ὑπὸ Κ. Π. Βρατίμου.

Λόγος ἐπικήδειος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ἐν Πειραιεὶ ἱερῷ ναῷ Ἀγίου Κωνσταντίνου κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀποβιώσαντος Γεωργίου Διονυσιάδου.

ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΤΣΟΥ

ἐπουργ. γραμματέως.

Ἐπέπρωτο λοιπὸν ν' ἀποδώσω τὸ θλιβερόν τοῦτο καθήκον

πρὸς Σέ, Γεώργιε, ὃν καὶ ἀδελφὸν ἠγάπησα καὶ ἐφίλησα καὶ ἀντὶ πανηγυρικοῦ καὶ ἀντὶ στεφάνου γάμου, φεῦ! ἐπέπρωτο ἐπικήδειον νὰ ἐκφωνήσω καὶ νεκρικὸν ἐπὶ τοῦ φερέτρου σου ν' ἀποθέσω στέφανον.

Ἐπέπρωτο, Σὺ, ὅστις, ὅτε πρὸ ὀλίγων μηνῶν τὸ αὐτὸ θλιβερόν καθήκον ἀπέδιδον πρὸς τὴν ἀποβιώσαντα φιλότατην ἀνεψιάν σου, ἐκλαιες καὶ ἐθρήνεις αὐτήν, Σὺ, αὐτὸς νὰ προσκαλέσης ἡμᾶς τοσοῦτον ταχέως νὰ σὲ κλαύσωμεν, νὰ γίνῃς αἰτία ἐκπληρώσεως ὁμοίου θλιβεροῦ καθήκοντος καὶ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ φύσις μειδιώσα περιβέβληται τὴν ἀνθοστεφῇ ἐσθῆτά της, Σὺ, ὡς ἄλλος ὁδοιπόρος, ὅστις διανύσας τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπὶ λόφῳ ἰστάμενος ἐπισκοπεῖ τῶν πέριξ καὶ ῥίπτων βλέμμα μὲν περιφρονητικὸν πρὸς τὸ διανυθὲν διάστημα, εὐελπι δὲ πρὸς τὸ διανυθησόμενον χαίρει καὶ ἀγάλλεται, πλὴν αἵφνης ὑπὸ κεραυνοῦ πλήσσει καὶ πρηνὴς κατὰ γῆς πίπτει εἰς στιγμὴν καθ' ἣν περιχαρὴς ἀπεχαιρέτας τὴν νεανικὴν ἡλικίαν τὴν πλήρη τέρψεων, πλήρη διασκεδάσεων, πλήρη χρηστῶν ἐλπίδων περὶ τοῦ μέλλοντος τὴν ἀφροντιν, τὴν ζωηράν καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἀνδρικήν, τὴν πολυάσχολον τὴν συνετὴν, τὴν σοβαρὰν τὴν πλήρῃ ἐκπληρώσεως καθηκόντων, ν' ἀπέλθῃς τοῦ κόσμου τούτου ὡς παροδικὸς ἐπ' αὐτοῦ προσκυνητής.

Πλὴν τοῦτο εἶναι φοβερόν, τοῦτο εἶναι σπαραξικάρδιον!!!

Διότι ἂν τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοὶ τῆς καρδίας, ἂν ἡ θλίψις καὶ οἱ ὀλοφυρμοὶ ἡδύνατο νὰ κατευνασθῶσι πρὸ τῆς πικρᾶς ἀληθείας, ἂν ἡ συμφορὰ ἡδύνατο νὰ μετριάσθῃ, ἔστω καὶ διὰ τῶν μᾶλλον φιλοσοφικῶν παραμυθιῶν, ὧ τότε ἤθελον ἀνακράξει, ὅτι ταῦτα πάντα εἶναι ὕβρις πρὸς τὴν δύναμιν ἐκείνην, ἥτις οὕτως τὰ τῆς δημιουργίας της ἐκανόνισε· πλὴν δυστυχῶς οὐδεμία δύναμις, οὐδ' αὐταὶ αἱ μᾶλλον φιλοσοφικαὶ παραμυθίαι δύνανται νὰ κατευνάσωσι ἢ μετριάσωσι ταῦτα πάντα, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ σπουδαιότεροι τῶν φιλοσόφων, οἵτινες τῶν πάντων περιεφρόνησαν καὶ τὰ πάντα παρεῖδον, μόνον καὶ μόνον πρὸ τῆς ὕψεως τοῦ θανάτου ἠττήθησαν καὶ ἠττηθέντες ἔκλαυσαν καὶ ἐθρήνησαν.

Καὶ ὄντως ποία δύναμις, ποία φιλοσοφικὴ παραμυθία δύναται νὰ μετριάσῃ τὴν θλίψιν ταλαίνης μητρὸς, ἥ ἐπιφυλάσσετο ἢ μοῖρα εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου της καὶ πρὸ τοῦ χείλους τοῦ τάφου ἰσταμένη νὰ γευθῇ τοῦ πικροτάτου τούτου ποτηρίου, ὅταν τὸ λαμπρὸν φῶς τοῦ οἴκου της τὸ διαδέχεται τὸ σκότος, ὅταν ὁ θάνατος ἀποτυπῶν ἐπὶ τῆς καρδίας της τὴν θλίψιν καὶ τὴν συμφορὰν, ὅταν ἀποστερῇται τῆς ἀγάλης της φιλτάτου τέκνου, ὅπερ μετὰ τοσοῦτου πόνου καὶ στοργῆς ἀνέθρεψεν, ἵνα καταστήσῃ αὐτὸ καὶ τῇ οἰογενεῖα της ὠφέλιμον καὶ τῇ πολιτεῖα ἄνδρα γενόμενον χρήσιμον!!!

Ποῖον βάλαμον παρηγορίας δύναται νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν, ὅταν κεραυνὸς καταπεσὼν πλήττῃ τὸν ἀδελφικὸν σύνδεσμον, ὁ δὲ θάνατος ἀφαρπάξῃ ἐκ μέσου αὐτῶν ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας των, ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις αὐτῶν!!!

Ἀλλὰ καὶ τίς τῶν φίλων θέλει ποτέ λησμονήσει σέ Γεώργιε, ὃν τοσοῦτον ἠγάπησαν διὰ τὰς ἀρετάς σου, τὸ εἰλικρινές καὶ ἄδολον τοῦ χαρακτήρός σου, τὸ ὑπερήφανον, τὸ πρᾶον καὶ γλυκὺ τοῦ ἥθους, καὶ ἅτινα καθίστων σε ἀγαπητὸν τοῖς πᾶσιν, ἢ τίς τῶν συναδέλφων θέλει λησμονήσει σε τὸν προσφιλεῖ συνάδελφον, τὸν ἐπιμελῆ, τὸν δραστήριον, τὸν προσιὴν τοῖς πᾶσι, τὸν εὐπειθῆ καὶ ἱκανόν, σέ ὅστις ἐν τῇ ἱκανότητί σου καὶ ἐπιμελείᾳ στηριζόμενος, ἤλπιζες νὰ ἀνέλθῃς καὶ εἰς αὐτὰς τὰς μεγάλας βαθμίδας τοῦ δημοσίου λειτουργοῦ, χωρὶς νὰ ἐπιδείξῃς τοῦτο διὰ τῶν αἰσχυρῶν καὶ ποταπῶν μέσων, τῆς κολακείας τῆς διαφθορᾶς τῶν συνειδήσεων καὶ τῆς διαβολῆς τῶν ἄλλων, ἢ τίς τῶν λοιπῶν εἰδότην σε θέλει λησμονήσει σέ, ὅστις εἰς τὴν πρώτην φωνὴν τῆς πατρίδος, πρωτοῦ ἔσπευσας νὰ καταταχθῇς εἰς τὰς τοῦ στρατοῦ τάξεις, νομίζων, ὅτι ἐσήμανεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἡ νέα γενεὰ προσκαλεῖτο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν τῶν πατέρων της, ἣν ἀποθανόντες ἐγκατέλειπον αὐτῇ τοῦ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἡμιτελές ὑπ' αὐτῶν ἐγκαταλειφθέν ἔργον, τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ τῶν λοιπῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἄν ἀπέρχεσαι τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὸ ἄνθος τῶν δυνάμεών σου εὐρισκόμενος, ἂν ἀπέρχεσαι τοῦ κόσμου τούτου προτοῦ καταστῆς τῇ οἰκογενείᾳ σου ὠφέλιμος καὶ τῇ πολιτείᾳ χρήσιμος, ἂν ἀπέρχεσαι τοῦ κόσμου τούτου, ἐν ᾧ τὰ πάθη ὑπερβῆραν ἀγέρωχον τὴν κεφαλὴν καὶ μόνῃ ἡ ἰδιοτέλεια βασιλεύει, ἂν ἀπέρχεσαι τοῦ κόσμου τούτου ἐν ᾧ πᾶσα ἐντύπωσις φαίνεται μόνον προωρισμένη εἰς τὸ νὰ παριστᾷ ζοφερωτέρας τὰς διαφορὰς μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ παρόντος, ἡ πραγματικότης παρίσταται, οὕτως εἰπεῖν, ὥς τις παρωδία τῶν ἀναμνήσεων ἐκάστη δὲ νέα φάσις τῶν πραγμάτων ὥς τις ἀποτυχοῦσα γελοιογραφία τῆς παλαιᾶς, ὦ! μάθε, ὅτι δὲν θὰ συναπέλθῃ μετὰ σοῦ καὶ ἡ μνήμη, ἀλλὰ θὰ μένῃ ἐσαεὶ προσφιλεῖς μετὰ τῶν φίλων καὶ συναδέλφων σου, οἵτινες δὲν θὰ λησμονήσωσι ποτέ σέ Γεώργιε, καὶ τὰς περικοσμούσας σέ ἀρετὰς αἵτινες ὡς στέφανος ἤδη περιβάλλουσι τὸ φέρετρόν σου.

Πλὴν δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω, διότι ἀναλογιζόμενος, ὅτι μετ' οὐ πολὺ ὁ τάφος θέλει καλύψει τὸ σῶμά σου, ἡ δὲ ἄσπλαχνος γῆ, ἥτις ὡς ἄλλος Κρόνος κατατρώγει τὰ τέκνα της θέλει σέ ὑποδεχθῇ εἰς τὰς ἀπηνᾶς ἀγκάλας της, αἰσθάνομαι τὰς δυνάμεις μου ἐκλιπούσας, τὴν διάνοιάν μου σκοτιζομένην, τὴν γλῶσσάν μου δεσμευομένην καὶ τὰ χεῖρά μου τρέμοντα καὶ ἀδυνατοῦντα νὰ προσφέρωσιν, ὅτι ἡ καρδίᾳ αἰσθάνεται.

Ἀπελθε λοιπὸν ἐκεῖ, ἐνθα τὰ ἔτη μᾶς ὠθοῦσιν ὡς οἱ ἀνεμοὶ τὸ πλοῖον καὶ ἐνθα βαδίζομεν ἀκκαπαύστως καὶ ἀνεπιστρεπτεῖ ὡς τὰ ὕδατα τῶν χειμάρρων πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἀπελθε εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς, ὥς τοσοῦτον προῶρως ἐπόθησες, ἵνα εὖρης ἐκεῖ τὴν γαλήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν ἐφαντάσθῃς καὶ ἐπεθύμησας.

Εἶναι ἀδύνατον μοὶ εἰλεγε, ἡ φύσις, ἥτις περὶ πάντων προνοεῖ καὶ περὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἀτελεστάτων πλασμάτων της νὰ μὴ παρεσκεύασε διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸ τελειότερον τῶν

δημιουργημάτων της ζωῆς κρείττονα τῆς προσκαίρου ταύτης, ἣν ἐξαγοράζει ἀντὶ τοσοῦτων ἀγώνων, κινδύνων, πόνων, καὶ μόχθων. Καὶ ἀφοῦ τὴν ἰδέαν ταύτην ἠναγκάσθησαν διὰ τοῦ θανάτου ν' ἀποδεχθῶσι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου μᾶλλον φιλοσοφῆσαντες, διατί νὰ μοὶ παραδεχώμεθα διὰ τῶν λόγων, ὅτι ἔρχεται στιγμὴ, καθ' ἣν παραδεχόμεθα αὐτὸ διὰ τῆς βίας; ἡ ποία εἶναι ἡ δύναμις ἐκείνη, ἥτις ἐπὶ τοσοῦτον τυφλώττει ἡμᾶς, ὥστε νὰ μὴ ἀποδεχώμεθα, ὅτι ἀπλή ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ὥφειλε ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ μᾶς ἐμπνέῃ;

Ἀπελθε τέλος πρὸς τὸν θεόν σου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τῶν παρισταμένων, οἵτινες σκυθρωποὶ καὶ τεθλιμμένοι μῆξ φωνῇ σοὶ προσφωνοῦσι τὸ ὕστατον.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κῆν ΣΤΕΛΛΑΝ ΜΑΚΡΗ

(Κόμησσαν Σολωμοῦ)

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

(Μετάρρσεις ἐκ τῶν Ἰταλικῶν τοῦ Σολωμοῦ).

Ἀναίσθητο ἐκοίτετο τ' ἀγαπητὸ σου ἀδελφί
 κ' εἶχε τὸ πρόσωπον ἄχνυ ἀπ' τῇ στερρῇ χλωμάδα,
 καὶ σὺ μὲ δάκρυα ἀμέτρητα τὸν κόρφο του ἐφιλοῦσε
 τὸν κόρφο αὐτὸ ποῦ λίγο πρὶν ἐσπάραιε γὰρ σένα.
 Κ' ἐν ᾧ γαλήνη οὐράνια τὴν ὄψιν του στολίζει,
 τὸ εὐλογημένο πνεῦμά του 'στὸν Πλάστη του προβαίνει
 σεμνὰ, κ' ἀκολουθοῦσαν ἡ τόσαις ἀρεταῖς του
 ποῦ 'στὴν καρδίᾳ του ἐφώλαζαν ὅταν αὐτὸς ἐζοῦσε.
 Ἀπ' τὴν οὐράνια θέσι τους τὰ τραφερά παιδιὰ σου
 ὅλα μαζὶ ἐτρέφανε γὰρ νὰ τὸν ἀπαρτήσουν
 κ' ἐφώναζαν παιδίστικα νὰ δείξουν τὴ χαρὰ τους.
 Αὐτὸς θερμὰ τὰ εἶδετο μὲ ἀνοιχτάς ἀγκάλας
 μὰ ὅταν εἰς τὰ ρόδινα τὰ πρόσωπά τους εἶδε
 γὰρ σένα 'συγκινηθῆκε κ' ἐβάλθηκε νὰ κλαίῃ.
 Ἐν Λονδίῳ 1 Ἰουνίου 1884.

A. I. Σ.

ΓΙΑΤΙ

Μὲς τῇ καρδίᾳ τοῦ Μάϊ σου Γιατὶ σκεπάζον χιόνια
 Καὶ παγωνιάς τ' ὀλάνθιστο λειβάδι τῆς καρδιᾶς σου;
 Γιατὶ νὰ φέγγουν ἄχαρα τῆς νύκτος σου τὰ χιόνια
 Καὶ ν' ἀντικρίβῃ χειμωνιάς θλιμμένη ἡ ματιά σου;
 Γιατὶ νάχῃς τὸ στέγαγμα στὰ χεῖρά γὰρ τραγοῦδι
 Κι' ἔνα κλαδί κυπαρισσοῦ στὰ στήθη γὰρ λουλοῦδι;...

Ὁ τάφος εἶνε τὸ στερνὸν κρεβάτι μας, θυμήσον...
 Στερνὸ μὲ δίχως ὄνειρα, βουθὸ δίχως ἐλπίδα
 Καὶ θὰ σθυστῇ στὴ λησμονιὰ παράκαιρα ἡ ψυχὴ σου
 Δίχως μὲς τῆς ἀγάπης μου νὰ τὴν θερμάνῃ ἀχτίδα.
 Ὅλα βουθὰ παντέρημα 'στὴ χώρα τοῦ θανάτου
 Καὶ μὴ γυρεύῃς τὴν χαρὰ 'στὴν ἔρημν κατωικία του.